

MODERNÍ ROMANCE

*Simona
Ahrstedtová*

KRÁLOVNA NOCI

Když se setká
úspěšná královna nočních klubů
a odtažitý, usedlý bankéř...

Série
PROTIKLADY
SE PŘITAHUJÍ

 metafora

Kate Ekbergová je hvězda. Úspěšná podnikatelka, která se na vrchol vyškrábala svépomocí, majitelka nejpopulárnějšího nočního klubu Kate's. Je okouzující, silná a důvtipná byznysmenka. Nikdo nemá ponětí, že je v područí vyděrače.

A pak je tu Jacob Grim – nervózní bankéř s odtažitým pohledem, střízlivým oblekem a usedlou kravatou. Od chvíle, kdy jeho život zasáhla nečekaná rána, se rozhodl před všemi emocemi uzavřít. Fungovalo to skvěle, dokud nepotkal zoufalou Kate. Během setkání této protikladné dvojice se cosi přihodí – charismatická majitelka nightclubu a uzavřený bankéř ucítí něco, s čím už ve svém životě nepočítali. Náhle se ocitají ve víru vášnivé romance, která mění doslova vše, co znali, a přináší možná i něco víc – pokud se oba odváží k tomu nejtěžšímu: otevřít se lásce.

„Číst knihy Simony Ahrstedtové je jako otevřít krabici luxusních pralinek a moct sníst úplně všechny. Už teď se těším na její další knihu.“

– Vardagsmagi

*Simona
Ahrstedtová*

**KRÁLOVNA
NOCI**

*Simona
Ahrstedtová*

KRÁLOVNA NOCI

Přeložila Helena Matocha

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Nattens drottning © Simona Ahrnstedt 2021

Published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden

Published by arrangements with Salomonsson Agency AB

Translation © Helena Matocha, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-766-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-765-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-251-6 (print)

Rukou, která se téměř netřásla, otevřela Kate dveře banky v centru Stockholmu. Přepychové ústředí mělo mramorové podlahy, vysoké stropy, obrovité palmy ve starožitných květináčích a na zdech olejomalby zakladatelů (samých mužů). Vypadalo to tu jinak než v běžných bankovních budovách. Jako by tady čas plynul líněji než venku.

Kate narovnala záda. Oblečení si vybrala pečlivěji než obvykle, protože dnes chtěla, nebo spíš *musela*, okouzlovat a přesvědčovat. Proto měla pod zimmím kabátem vínovou pouzdrovou sukni a přiléhavý svetřík s věčkovým výstřihem v téže chladné, temně rudé barvě, která se tak skvěle hodila k její bledé pleti a tmavým vlasům. Věděla, že ženy drobnějšího vzrůstu nebývají brány stejně vážně jako vysoké, takže to zcela pragmaticky řešila nošením podpatků. Její vlasy se leskly a decentně voněly, protože hned ráno navštívila kadeřníka. Což byl, vzhledem k tomu, jak katastrofálně se vyvíjel její život, velký výdaj, nicméně zoufalé časy si žádají zoufalé činy. Potřásla hollywoodskými loknami a vydala se hledat svého osobního bankéře Noaha Antonssona. Noah byl mladý, úslušný a skoro vždycky jí dal, o co si řekla, za což byla tentokrát vděčnější než kdy dřív. Kéž by to dnes dobře dopadlo.

„Dobrý den,“ pozdravila vysokou blondýnu, která jí přišla naproti.

„Noah je nemocný,“ oznámila jí žena a nijak při tom neskrývala škodolibost. Hleděla na Katina prsa, lichotivě se vzdouvající ve vínové vlně. „Musíte přijít jindy,“ odtrhla oči a chystala se odejít. Určitě aby zdrtila nějakého žadatele o půjčku nebo spořitele, pomyslela si Kate s odpo-rem.

„To bych nerada,“ pronesla hlasem, v němž se jí podařilo zakrýt paniku.

Zrovna když se chystala něco dodat – i když přesně nevěděla co –, cinkl jí v kabelce telefon. Posměvačná, anebo možná přepracovaná bankéřka toho využila a vytratila se.

Třeba je to Noah, zadoufala Kate a napadlo ji, jakého stébla se žena v takovémhle průšvihy ještě může chytit.

UW: Děvko. Kde jsou prachy?

Bezva. To je dneska den.

Vzhlédla od telefonu, dočasně ochromená. Vždyť ty peníze právě shání. Nebo se o to aspoň snaží.

Mysli, Kate, myslí, přikázala si. Kdyby jen měla víc času. Pak by udělala to, co by v její situaci udělal každý normální člověk. Zavolala by policii. Nebo možná utekla do zahraničí.

Rozhlédla se po psacích stolech, počítačích a lidech v tmavomodrých nebo šedých oblecích. Někteří muži se na ni usmáli, zdvořile, ale zaneprázdněně, a pak se dál probírali štosy dokumentů. Jinak si jí nikdo nevšímal. Přehodila si kabelku přes druhou ruku. Musí to vyřešit. Teď hned.

Vtom zachytila chladný pohled šedých očí. Byl to *tamten* chlap. Kate nevěděla, jak se jmenuje, ale už ho tady viděla. Že by to byl šéf? Neustále nakrčené čelo, jako by nesl na ramenou burzovní krachy celého světa, pořád skloněný nad něčím, co mu dělalo starosti. Neznala ho,

nikdy spolu nemluvili, ale nelíbil se jí. Aniž k tomu měla zvláštní důvod. Až na to, že kdykoli sem přišla – zahlédla ho asi dvakrát či třikrát –, podíval se na ni, jako by se divil, že ji sem pustili. Za běžných okolností by na něj kašlala, jenže tohle nebyly běžné okolnosti. Byla zvyklá posuzovat, jaké má kdo postavení, a tenhle přísný muž určitě rozhodoval o penězích banky. Vybrala si ho za nový cíl.

Upravila si svetřík a snažila se nepodléhat panice. Hroutit se nebyl zrovna její styl, ale kdyby byla křehčí typ, už by se dávno sesypala. Ne, Kate Ekbergová bojuje, připomněla si. Vzдорovitě čelila mužovu podezřívavému pohledu, nutila ho, aby ji *viděl*.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se nakonec, jako by to z něj páčilo heverem.

Doufala, že není poznat, jak se pod supertěsným stahovacím prádlem potí. Když byla mladší, nepotřebovala své tělesné proporce vylepšovat, jenže s léty a gravitací to je, jak to je. Neutečeš jim.

Došla k němu, provokativně pohupujíc boky. Usmívala se, ale ne moc široce. Muži se snadno vyplaší, je potřeba působit mile, bezmocně a neškodně. Měl na sobě usedlý dvouřadý oblek, šedou vestu, sněhobílou košili a tmavomodrou kravatu.

Kate se usmála tak akorát, aby se jí ve tvářích udělaly dolíčky.

„Dobrý den,“ pozdravila a vložila do hlasu trochu zadýchanosti, trochu bezmoci typu *Ahoj, velký silný muži, prosím, pomoz chudince, tedy mně*. Většinou to zabíralo, ale on se dál tvářil zachmuřeně. Jeho oči byly ocelově šedé jako zamračený listopadový den nebo nějaký tvrdý kov, ze kterého se dělají vysoce odolné věci.

„Přišla jsem za Noahem, ale...“ nechala větu vyznít doztracena a naklonila hlavu na stranu. No tak, reaguj

trošku, pomyslela si, zatímco se jí u kořínků vlasů tvořily krůpěje potu.

„Noah je prý nemocný.“ V jeho hlubokém hlase zněla nelibost, jako by nemoc nebyla nijak pádným důvodem nepřijít do práce. Pak se opět odmlčel.

„Mohla bych to vyřídit s vámi? Půjde to rychle.“ Kate se kousla do rtu. Žádné její triky nefungovaly. Spíš ho čím dál víc iritovaly. Je možné, že ji prokoukl? Odmítala se však vzdát. Stála před ním, s dolíčky ve tvářích, lehce zadýchaná, a snažila se ho přinutit, aby se jí věnoval. Jeho čelisti se pohnuly. Byl hladce oholený, očividně nepřehlédl jediný vous, a z krátkého sestřihu mu netrčel ani jeden hnědý vlas.

„No tak pojďte,“ pronesl nakonec s neochotou v každé slabice. Jindy by ji jeho přístup bavil, brala by ho jako výzvu. Ale teď ne. Protože jestli její triky nezaberou, jak se sakra dostane z tohohle průseru? Teď okamžitě? Neměla čas zkoumat, jak tenhle unylý, formální, podezřívavý bankéř funguje a co ho vzrušuje. Neměla čas nasadit svůj arzenál figlů. Potřebovala peníze *hned*.

Ukázal do jedné z kanceláří a šel napřed, aniž na ni čekal. Rázoval nezdvořile dlouhými kroky a Kate musela v úzké sukni a lesklých kozačkách s vysokými podpatky velmi nedůstojně klusat, aby mu stačila.

Když se konečně mohla posadit, přehodila nohu přes nohu tak, aby to zašustilo, a měkce naklonila hlavu. Ukazovákem si přejela podél výstřihu, jakoby bezděčně, ale bylo to určeno publiku. Ocelově šedé oči se na ni téměř nedívaly. Že by už prohrála? Před čtvrthodinou, těsně předtím, než vstoupila do banky, jí přes esemesku dal košem muž, se kterým si měla večer někam vyrazit. Byl to elegantní, nakrátko ostříhaný finančník, s nímž nějakou dobu flirtovala, a byl by pro ni ideálním doprovodem. Potřebovala navázat kontakt s lidmi, které zpravidla ženy

bez doprovodu výrazně znervózňují, a tak s sebou raději chtěla mít chlapa jako zástěrku. Aby vypadala neškodně a „normálně“, a ne jako tvrdá byznysmenka. Jenže ji vypekl. A teď tohle.

Usmívala se tak sladce, jak jen dokázala, ačkoli by si nejradši samou frustrací dupla. Nevyrostla se stříbrnou lžičkou v puse. Všechno, co měla, vybuodovala vlastníma rukama. Stále jí dělalo problémy překonat pocit, že je jenom holka z předměstí, ale před tímhle pitomým bankéřem si připadala právě tak. Nic horšího neznala.

Na psacím stole, stojícím mezi nimi, měl každý předmět své místo. Police vzadu na stěně neobsahovala žádné dekorace, jen sešikované řady knih a šanonů. Žádné fotky. Ten chlápek se jí ani jednou nepodíval do výstříhu. Není gay? Spíš ne. Aniž se chtěla chlubit, většinou se líbila i homosexuálům. Ale tenhle týpek? Nic.

Jacob Grim, přečetla si na zbytečně velké mosazné jmenovce na stole. To příjmení jí bylo matně povědomé. Jako jméno nějakého mrtvého krále, které se učila ve škole a zapomněla hned po písemce, z níž stejně dostala pětku. Nikdy nebyla zrovna třídní premiantka. Měla až nad hlavu starostí s přežíváním ze dne na den, dalo by se říct. Z většiny předmětů neklasifikovaná, mraky zameškaných hodin.

Kate si položila do klína svou oblíbenou chanelku, napřímila se na židli a nenápadně si prohlížela svůj protějšek. Přísný, upjatý a korektní byly slabé výrazy. Tenhle Jacob Grim by se vlastně perfektně hodil na tu dnešní večerní akci, napadlo ji. Konečně si totiž vzpomněla, kdo to je. Boháč. Elita. Privilegovaný a určitě nesmírně respektovaný těmi, na nichž byla závislá: muži s penězi, mocí a kontakty. Ve střídém oděvu a s dokonale zastřiženými vlasy byl ztělesněním „bohatého bílého muže“ a Kate by se vsadila, že zná naprosto všechny finančníky a má ty

správné konexe a přístup do světa, v němž je mužství tou nejvýznamnější hodnotou. Co by si tenhle přísný Jacob Grim pomyslel, kdyby navštívil její noční klub? Kdyby přišel na některý z divočejších večerů? Kdy jsou barmani od pasu nahoru nazí a barmanky v latexu. Nebo kdyby tam vpadl ve čtyři ráno, kdy je hlasitost ohlušující, alkohol teče proudem a hosté tančí na barovém pultu. Kate se nad tou představou pousmála. Takové noci milovala. Zato on nejspíš nesnáší všechno, co hlučí a žije.

Zpražil ji dalším chladným pohledem, už ani nevěděla kolikátým. Její dolíčky a mžikající řasy na něj zjevně neúčinkovaly. Panebože, jak jen toužila ho šokovat. Vyvést ho z míry. Dětské, ale pravdivé.

„Jmenuju se Kate Ekbergová,“ začala.

„Hm.“

„A potřebuju půjčit peníze.“

Upravil polohu zápisníku na stole. „Jak nečekané,“ pronesl suše.

Aha. Takže nejspíš věděl, koho má před sebou. Věděl, že jí Noah schválil už několik půjček s fantastickým úrokem. Zastesklo se jí po něm.

Pořád nakláněla hlavu na stranu, už ji z toho bolelo za krkem, těšila se, až ji zase narovná. No tak dělej, Jacobe Grime, ty blbečku škrobenej.

„Kolik byste si představovala?“ zeptal se neochotně.

Dívala se na něj, přičemž měla co dělat, aby se usmívala a vypadala roztomile, protože ve skutečnosti taková nebyla, v samém nitru ne. Nezasluhoval si její úsměv a nový účes a pohupující se boky. Ze všeho nejradši by ho ostrou špičkou kozačky kopl do holeně, sbalila si věci a odešla. Jenže musela uvažovat v širších souvislostech. Šlo jí o přežití. Jestli Kate Ekbergová něco věděla, pak to, že k přežití je často potřeba obětovat vlastní důstojnost. Nějak musí od tohoto chlapa dostat, co potřebuje.

Nadechla se a pronesla zvučným hlasem, jako by ho vyzývala, ať ho ani nenapadne jí odporovat:

„Potřebuju čtvrt milionu korun.“

A ty mi je musíš dát, pomyslela si.

Musíš.

Jacob Grim se nutil neuhýbat pohledem, když se Kate Ekbergová dívala jeho směrem. Seděl vzpřímený, ramena vypnutá a chladně na ni hleděl v naději, že jí to docvakne a odejde z banky i z jeho úhledně uspořádaného světa. Jenže tu s ním seděla. Kate Ekbergová. Dvacet sedm let, jak věděl, narozená těsně před Vánoci, takže už brzy dvacet osm. Zvláštní, jak některá fakta člověku uvíznou v mozku. Kate byla podnikatelka, ale také celebrita, jedna z těch bohémštějších. Někteří slavní lidé, kteří do banky chodili, téměř nebyli k poznání, ve skutečném světě jim chyběl veškerý lesk. Zato Kate s tmavými lesklými vlasy, pestrobarevnými šaty a světlou pletí zářila jako ohňostroj. Navíc ztělesňovala všechno, co bylo Jacobovi nepříjemné: extravagantní životní styl, večírky, bezuzdnost a nedůvěryhodnost. O tom posledním nic nevěděl, přísně vzato. Ale *připadala* mu nedůvěryhodná jako rychlopůjčka. Možná jí však křivdil. Možná, že žena ve vínovém, která tu seděla naproti němu a přetékala sex-appealem, byla z nich dvou normálnější. Nejspíš ano, pokud k sobě měl být upřímný. Už dlouho si nepřipadal normální. A ještě déle *nebyl* normální. Už je to dávno, co byl naposledy něčím jiným než tím, co se z něj stalo: prázdnou skořápkou.

Kate se dívala přímo na něj, beze strachu a neústupně. Měla ústa, kterým se snadno kroutily koutky, takže se zdálo, že se pořád usmívá. Anebo byla pořád veselá. Jsou ta-

koví lidé. Celým životem se prošvitoří a jsou zvyklí dostat všechno, co chtějí. Tahle situace ho nějak nutila sedět tak vzpřímeně, jak jen to šlo. A obecně se chovat, jako by byl mnohem starší než třicet devět roků. Nejsi starej, Jacobe, říkala mu sestra, když ho přemlouvala, aby si koupil něco nového na sebe, běž mezi lidi, začni žít. Mýlila se. Cítil se na sto let.

Kate seděla na jeho židli pro návštěvy, potažené tlustou lesklou kůží, která při každém jejím pohybu vrzala. Úzká sukně se jí vyhrnula nad kolena. Má pod ní tenké punčochy, všiml si Jacob, než rychle zvedl oči a střetl se s jejím pobaveným pohledem.

Elektrizující, exotická, smyslná Kate Ekbergová se tvářila tak, tak... Jacob nenacházel slova. Přezírávě? Pohrdavě? Anebo soucitně? Tak jako jeho příbuzní, ačkoli to všichni popírali.

„Čtvrt milionu,“ slyšel ji říct.

Málem si odfrkl. Tak proto sem přišla, místo aby zažádala on-line. To je pořádná suma. Usmívala se a usmívala a usmívala. Slečna Ekbergová byla jistě zvyklá, že jakmile nakloní hlavu na stranu, muži jí dají všechno, co chce. Dobře věděl, že Noah jí povoloval půjčku za půjčkou se směšně nízkými úroky. Jako by banka, kterou Jacob vedl, založená před sto padesáti lety tvrdě pracujícími obchodníky a od té doby přispívající k řádu a stabilitě, byla jejím bankomatem, kdykoli ji napadne.

Pohnula se, sukně jí vyjela ještě výš a odhalila hebká stehna. Dělá to schválně? Nejspíš.

Zavrtávala se do něj velkýma škemrajícíma očima. Koukala se do spodního rtu, jako by chtěla, aby se jí netřásl. Jacob se styděl, že to na něj tak zabírá, na podobné oči-vidné hry nebyl zvyklý. Tušil, že působí jako pitomec.

„Já tu půjčku opravdu potřebuju,“ hlesla zastřeným hlasem. „Nejlíp dneska. Šlo by to? Prosím?“

Proč by naše solidní banka dávala téhle ženské další půjčku? pomyslel si, ale zároveň si s hrůzou uvědomil, že už je nahlodaný.

„Co budete s tolika penězi dělat?“ zeptal se hlasem napjatým všemi emocemi, které v sobě dusil.

Pomalou zadržela, vypadala tak bezradně a mladě. Olízla si rty a pohlédla přímo na něj. Jako nespělá laňka. Ale na téhle svůdnici nebylo nic nespělého.

„Představovala bych si půjčku bez ručení. Určitě mi nabídnete lepší úrok, když mám u vás všechny peníze, že jo? Že je to lepší řešení, než kdybych, já nevím, šla žádat o půjčku někam jinam?“

„Na co to chcete?“ zopakoval.

Teď se na něj dívala prosebně. Mikroskopická pauza. „Potřebuju rekonstruovat byt. Koupelnu. A kuchyň. Je to akutní. Vůbec nevím, co si počnu, jestli mi nepomůžete,“ chrlila jedním dechem a tvářila se na ohromné kožené židli úplně bezmocně. Měla v sobě něco, proti čemu bylo těžké se bránit.

Jacob se dotkl propisek na stole, plný protichůdných pocitů. Na jednu stranu to byla oslňující byznysmenka, jistě zvyklá dostat všechno, oč požádá. Ale na druhou stranu... Působila téměř zranitelně. Jako by se snažila hrát silnou, ale přitom se uvnitř hroutila. V tomhle pocitu se Jacob zcela nepochopitelně poznal, což s ním zamávalo. Uměl cynicky odolat čemukoli, jen ne zranitelnosti. Zobrazil si její účet. Příjmy vypadaly stabilně. A na všechny jeho kontrolní otázky odpověděla rychle a bez váhání.

„Uvidím, co se dá dělat,“ slyšel svůj vlastní hlas. Jako by vládu nad jeho ústy a mozkem převzal někdo jiný, někdo, kdo chce pomoci křehké ženě v nesnázích. Ponořil se hlouběji do klientských informací o její firmě. Aby získal čas. Ve skutečnosti měl totiž oprávnění schválit půjčku okamžitě. Její finanční situace byla v pořádku, to viděl

hned. Řádky plné hezkých černých čísel. A rekonstrukce je zcela právoplatný důvod.

„Opravdu?“ vydechla a podívala se na něj, jako by právě ze světa vymýtil rakovinu. Její obdiv byl životu nebezpečný. Dokázal v něm vzbudit dojem, že je úžasný, ačkoli dobře věděl, že je všechno, jen to ne. „Mohla bych to dostat hned?“

„Na rekonstrukci?“

Pohlédla mu přímo do očí. Tentokrát bez pauzy. „Můj řemeslník to tak chce.“

„Budete mít peníze na účtu, jakmile podepíšete tohle a tohle,“ pronesl upjatě a položil před ni papír ještě teplý z tiskárny.

Štíhlými prsty uchopila pero a podepsala se, rychle a rozmáchle. Měla zrádně hezký rukopis. Jacob si ji prohlížel. Objektivně byla velmi krásná. Jenže vzhled nic neznamená. Krásný zevnějšek může skrývat tajemství, z nichž se člověk nikdy nevzpamatuje. Zevnějšek je bezvýznamný. Na okamžik zavadil pohledem o její výstřih.

Cukly jí koutky, veškerá zranitelnost byla pryč, už zase vypadala jako femme fatale z noirového filmu. Jako by měla tisíc různých podob.

„Co je?“ zeptal se podrážděný tím, že ho přistihla, jak jí zírá na prsa.

Znovu se usmála, vyndala z kabelky růžový váleček, rozšroubovala ho a štětečkem si přešla rty. „Jenom by mě zajímalo...“ Nadzvedla měkké kulaté rameno a zase ho svésila.

„Co?“ Tyhle hry Jacob nenáviděl. Svoje peníze dostala. Takže už by to stačilo.

Schovala tu věc na rty. „Jestli někdy děláte něco nečekaného, co vybočuje z pravidel.“

Jacob měl chuť obrátit oči v sloup. Je něco protivnějšího než lidi, co si myslí, že smyslem života je odvázat se a užívat

dne? Copak jí právě neschválil půjčku? Přinutil se povolit sevřenou pěst, v níž až příliš silně mačkal pozlacené plnicí pero. Odložil ho. Posunul ho po stole na správné místo. Nebyl posedlý pořádkem, ale měl rád, když věci jsou tam, kde mají být. Když je jeho okolí a prostředí organizované.

„Já volím život v rámci pravidel a je mi tak dobře.“ Já tady nikým nemanipuluju, abych získal peníze a jiné výhody, chtělo se mu dodat.

„Aha.“ Kate se na něj pátravě zadívala.

„Co?“ zeptal se znovu. Ten její pohled, úplně ho provrtával.

Usmála se. Zase. Tahle ženská se usmívala v jednom kuse. A pokaždé se jí při tom ve tvářích udělaly dolíčky. Dva, a hluboké.

„Chtěla bych se vás na něco zeptat.“

Jacobovi se podezřívavě rozbušilo srdce. Jestli bude chtít další peníze, tak vstane a osobně ji vyvede z banky.

„Co?“ zeptal se potřetí. Před Kate Ekbergovou se vyjadřoval jako idiot.

„Ale nic, zapomeňte na to,“ kousla se do spodního rtu.

„Věřte mi, zapomenu velmi rád,“ ujistil ji. Nebyla to tak docela pravda. Proti své vůli byl zvědavý, chybělo mu maličko, aby se chytil na očividnou návnadu.

Dívala se na něj, on se díval na ni. Vzduch houstl, jako by se nabíjel. Jako takové ty elektrody, které se používají při zástavě srdce.

Nakonec promluvila: „Jenom jsem přemýšlela, jak vás přemluvit, abyste se mnou dneska večer šel na jednu akci.“ Mělce a velmi žensky se zasmála. „Promiňte. Jsem tím vším trochu rozrušená.“ Máchnutím ruky obsáhla kancelář, dokumenty, Jacoba. Jako by byla malá, dočista ohromená žena. Jacob jí to nebaštil. Viděl v jejích očích ocel, ačkoli ji dobře skrývala.

„Akci?“ zopakoval.